

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1832/2024
11.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Јеленом Паравиња, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела полно узнемиравање из члана 182. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Бајазита, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу 4К.бр. 96/23 од 18.06.2024. године и Вишег суда у Панчеву Кж1. 244/24 од 08.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Бајазита, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу 4К.бр. 96/23 од 18.06.2024. године и Вишег суда у Панчеву Кж1. 244/24 од 08.11.2024. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу 4К.бр. 96/23 од 18.06.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела полно узнемиравање из члана 182. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и одређено да се иста неће извршити ако окривљени у времену проверавања од 2 године не изврши ново кривично дело.

На основу члана 89а КЗ окривљеном АА је изречена мера безбедности забрана приближавања и комуникације са малолетном оштећеном ББ, којом се окривљеном забрањује прилажење оштећеној малолетној ББ на удаљеност до 100 метара и забрањује приступ у простор места становања оштећене у ..., улица ... број ..., као и свако даље узнемиравање малолетне оштећене и свака комуникација са оштећеном у трајању од 3 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Истом пресудом је одлучено и о трошковима поступка и имовинскоправном захтеву, а како је то ближе опредељено изреком пресуде.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА изјављеној путем браниоца адвоката Ивана Бајазита, Виши суд у Панчеву је пресудом Кж1. 244/24 од 08.11.2024. године исту одбио као неосновану и потврдио пресуду Основног суда у Вршцу 4К.бр. 96/23 од 18.06.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Иван Бајазит, због повреде закона у смислу одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и донесе пресуду којом ће, на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укинути побијане пресуде и предмет доставити Вишем суду у Београду – Одељењу за ВТК на нови поступак, односно предмет упутити надлежном суду на даљи поступак.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног захтевом за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводећи да се правноснажна осуђујућа пресуда заснива на незаконитим доказима и то на налазу и мишљењу вештака Љиљане Михајловски, која „наглашава и у писаном налазу да познаје ВВ као свог пацијента, што је и сам сведок, његова мајка потврдила“, као и фотографијама и порукама које су изведене као „крuciјални доказ“, а које су прибављене супротно ЗКП, претресањем мобилног телефона непознатог власника, како се то наводи у налазу и мишљењу, те исказу вештака Владимира Милићевића на главном претресу од 23.02.2024. године, а који несумњиво спада у уређаје за аутоматску обраду података, чије претресање се предузима само на основу наредбе суда и у прилог својих тврдњи позива се на пресуду Врховног касационог суда Кзз 1102/2021.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер Врховни суд прави разлику између података садржаних у мобилном телефону до којих радници полиције могу доћи без неких претходних предзнања и без познавања технологије и самих телефона и података за чије

прибављање је неопходно стручно знање и вештина, те у случају када се у доказном поступку прочита извештај полиције који садржи фотографисане СМС поруке, односно комуникацију из мобилног телефона оштећене, овакав преглед сматра увиђајем на покретној ствари у смислу члана 135. ЗКП. На исти начин се цени и ситуација када у спровођењу полицијских овлашћења овлашћеном службеном лицу оштећени покаже снимке екрана мобилног телефона које полицијски службеник фиксира фотоапаратом, те сачини фотокопије истих. При томе, саме фотографије представљају саставни део криминалистичко-техничке документације ПС Бела Црква Ув бр. 51/23 од 04.05.2023. године, јер је у конкретном случају извршена доказна радња увиђаја на ствари у смислу члана 135. ЗКП, за коју није обавезно постојање наредбе суда и то уз сагласност малолетне оштећене и њеног законског заступника оца ДД, чији телефон је малолетна оштећена користила.

Исте наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани о чему је у образложењу пресуде Кж1. 244/24 од 08.11.2024. године дао јасне и довољне разлоге за свој став (страна 3. и 4. другостепене пресуде), а које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Поред наведеног Врховни суд је имао у виду и наводе захтева којима се као незаконит доказ означава налаз и мишљење вештака Љиљане Михајловски изведен на главном претресу, а који бранилац сматра незаконитим јер вештак наглашава и у писаном налазу, да познаје ВВ као свог пацијента, а што је и сам сведок његова мајка потврдила, што је утицало на то да одлука о искључењу јавности буде неправилна. Из списка произилази да првостепени суд одлуку о давању статуса посебно осетљивог сведока ГГ није засновао на мишљењу вештака Љиљане Михајловски која познаје сведокињу због болести њеног сина, већ на основу налаза и мишљења Комисије вештака од 12.04.2024. године.

Имајући у виду изнето, Врховни суд налази да наведени докази, представљају законите доказе и по начину прибављања и по својој садржини и да се самим тим на истима пресуда може заснивати, из којих разлога су оцењени као неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Врховни суд је имао у виду и наводе захтева који се односе на одлуку Врховног касационог суда Кзз 1102/21, али је нашао се иста не односи на конкретну ситуацију, имајући у виду да се у том предмету Врховног касационог суда ради о претресу рачунара, о ком претресу бранилац окривљеног није био обавештен.

Такође у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног, правноснажне пресуде оспорава и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, те члана 439. став 1. тачка 1) и 2) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, у образложењу захтева бранилац не указује у чему се конкретно наведене повреде састоје, односно не наводи које су то околности

које искључују кривично гоњење и које то чињенице описане у изреци не представљају кривично дело, а које утврђене чињенице указују да је примењен закон који се не може применити без навођења који је закон примењен.

Обзиром да Врховни суд правноснажну одлуку, односно поступак који јој је претходио испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања, који су истакнути у захтеву за заштиту законитости (члан 489. став 1. ЗКП) и није овлашћен да по службеној дужности утврђује у чему се конкретно састоје повреде закона, на које се захтевом указује, то по оцени овога суда захтев браниоца окривљеног, у овом делу нема законом прописан садржај, у смислу одредби члана 484. ЗКП.

Захтевом бранилац окривљеног истиче и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 2), 6), 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде на основу члана 491. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Јелена Паравиња, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић